

El senyor conseller d'Educació:

...los alumnos tienen que estar acogidos en instalaciones... (Remors)

La senyora presidenta:

Muchas gracias. (Aplaudiments)

Per a preguntar, té la paraula la síndica del Grup Parlamentari Compromís.

La senyora Oltra Jarque:

Gràcies, senyora presidenta.

Bon dia, senyories.

Senyor president.

Del debat anterior, me quede en ganas de preguntar-li: el meu xiquet té cinc anys, té dret a estudiar en anglés, i si vol estudiar anglés ha de pagar-s'ho com activitat extraescolar. Jo li preguntaria: per què el govern valencià no vol que els xiquets aprenguen anglés?

Però bé, com és el meu torn, i jo li pregunte una altra cosa, quedarà ahí la pregunta.

Quines polítiques i inversions ha posat en marxa el Consell respecte a les persones amb discapacitat?

Si té vosté l'amabilitat, per favor, de contestar-me. Gràcies.

La senyora presidenta:

Per a contestar, té la paraula el president del Consell.

El senyor president del Consell:

Gràcies, presidenta.

Senyories.

Senyora portaveu, doncs més de quatre-cents milions d'euros en una política, a més, que augmenta per damunt, inclús el doble, del que augmenta el pressupost de La Generalitat.

Des de fa anys és la partida que més augmenta, any darrere any, i és, a més, el meu compromís continuar en esta progressió exponencial d'augment d'ajudes a les persones amb discapacitat i als majors.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

La senyora presidenta:

Per a la rèplica, senyora Oltra.

La senyora Oltra Jarque:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyor president, cada dia és vosté més lacònic.

Bé, jo intentaré ser més explícita.

Evidentment, els pressupostos puguen any rere any. Després, l'execució no puja tant. Però bé, vosté té tots els fronts oberts: amb els moviments socials de milers de persones al carrer criticant, precisament, la seua política social, la seua manca d'inversions; la seua política cap a les persones que tant diu defensar, en matèria educativa, en matèria de serveis socials; la manca d'atenció a les persones dependents; la manca d'atenció a persones amb malalties mentals. I també els col·lectius de persones amb discapacitat pateixen diàriament l'absència de polítiques socials i li ho estan fent saber al carrer.

Este mes de novembre, li han dit a vosté pels carrers de València que ja n'hi ha prou d'esperar. Li han dit que estan farts d'esperar el valorador, d'esperar la resolució definitiva d'un programa individual d'atenció. Li han dit que destituisca vosté la defensora del discapacitat, la senyora Juana Andrés, perquè no sabem per a què serveix este càrrec. Li han dit que estan farts d'esperar les polítiques cap a les persones, de les quals vosté tant presumix, el pressupost social, amb el qual se li ompli la boca. Li han dit que estan farts d'esperar el president absent.

I mentrestant, el president? El president –molt bé, gràcies– en Mundo Ilusión. No li fa mal la consciència, senyor president?

Ja he tingut ocasió de dir-li que l'estat de benestar d'una societat es mesura, precisament, per la qualitat de vida dels que són més vulnerables, dels col·lectius que més intervenció i suport necessiten dels poders públics, però per a vosté, la prioritat no són les persones amb més necessitats. Per a vosté, la prioritat no són les persones més vulnerables. Vosté preferix fer-se fotos amb James Bond, amb corredors de Fórmula 1, amb el papa, amb multimilionaris com Ecclestone i altres sàtrapes. Eixes són per a vosté les persones que tenen prioritat.

Les reivindicacions dels col·lectius de discapacitats, vosté no les escolta. Però ja que sempre s'interpel·la ací a fer propostes, encara que després no els escolta, li traslladaré les propostes del Cermi, Comitè d'Entitats Representants de les Persones amb Discapacitat a la Comunitat Valenciana.

Respecte a autonomia personal, retirada del silenci negatiu i tornar de nou al silenci administratiu positiu; que se contemple un bloc de mesures de promoció de l'autonomia personal; agilització de l'aplicació de la llei de dependència a la nostra comunitat; constitució del consell valencià d'autoritat personal amb presència assegurada del Cermi, en què se debata i se consensuen, prèviament, els desenvolupaments del SAD; assumir els postulats del Cermi sobre copagament, límit exempt 2,5 i (*inintel·ligible*) ... un màxim d'aportació del 75% de la capacitat econòmica; presència en educació de la discapacitat en tots els consells escolars d'àmbit autonòmic; completar el desenvolupament reglamentari en l'eliminació de barreres i accessibilitat; aprovació d'un pla autonòmic sociosanitari d'atenció a la salut mental; actualització del catàleg de prestacions autoprotèctives; eliminació de barreres de tot tipus en els centres sanitaris; aprovació i execució d'un pla autonòmic d'acció a favor de les dones amb discapacitat; aprovació i posada en marxa d'un pla autonòmic de promoció de la formació i ocupació; major inserció de persones amb discapacitat intel·lectual en l'ocupació pública; i ratificació, per part de Les Corts, de la convenció de l'ONU sobre drets humans de les persones amb discapacitat. Eixes són les reivindicacions del Cermi.

I com ha dit, Carlos Laguna, president de Cocemfe, els drets només són drets si s'apliquen.

Li pregue que escolte vosté este col·lectiu, que ens conteste per a quan estes polítiques que li reivindiquen, que els col·lectius de persones amb discapacitat no hagen de pensar que no han cridat suficient, com va dir una mare d'una persona amb discapacitat després de la manifestació de fa unes setmanes.

Li pregue sensibilitat amb els afectats i les seues famílies. Li pregue que siga vosté el president de tots els valencians i no només dels poderosos.

Mentre que vosté té interès... Pose vosté interès en açò. Pose un cap al front de la conselleria que tinga interès per les polítiques socials i sensibilitat en este tema.

Mire, el conseller de Benestar Social, fa uns dies, va tindre l'atreuiment de dir-me que jo vivia en «un cuarto oscuro». Quina gosadia! Quina gosadia per part de conseller! Per a

«cuartos oscuros», la política d'adjudicació dels geriàtrics que fa la seua conselleria. Per a «cuartos oscuros», Gerocentros del Mediterráneo, presidida per familiars directes del conseller i màxima adjudicatària de les concessions de geriàtrics.

Pel que es veu, eixe i únicament eixe és el vertader interès del conseller: els «cuartos oscuros» que van en las adjudicacions dels geriàtrics, perquè, sens dubte, les persones amb discapacitat no són interès ni del conseller ni del seu govern, senyor Camps.

Moltes gràcies.

La senyora presidenta:

Per a contestar, té la paraula el president del Consell.

El senyor president del Consell:

Gracias, señora presidenta.

Señoría, titulares de prensa en comunidades autónomas socialistas en relación a la ley de dependencia: «Galicia –PSOE, partido independentista– ha reclamado 100 millones de euros más para financiar la dependencia»; «Cataluña –Partido Socialista, Izquierda Unida en Cataluña, partido independentista en la coalición– se plantea suspender la ley de dependencia. El Partido Socialista de Cataluña reconoce que Montilla retrasa la dependencia por falta de dinero. ERC pide 800 millones –coaligado con el Partido Socialista en Cataluña– para dependencia y para no vetar los presupuestos en el Senado»; «La Junta de Andalucía reconoce que el presupuesto para la dependencia del gobierno del Zapatero es insuficiente»; «Desde Extremadura se ha sugerido paralizar –Partido Socialista en el gobierno– la aplicación de la ley»; «El PSOE admite que la dependencia exige más dinero del presupuesto».

Ésta es la ley de dependencia socialista, que en estos momentos tiene una única falta de financiación, que es la financiación de Zapatero.

Hay dos vías, –si me permiten ustedes– hay dos vías de financiación para la Comunidad Valenciana, que se suman a nuestra financiación: la financiación de Zapatero a una ley que no financia, porque es el responsable número uno; el reconocimiento de un millón de personas que viven en nuestra comunidad y que yo me he comprometido que esos 1.000 millones de euros, de ese millón de personas de más que suman hasta cinco millones, se destinarán a sanidad, educación y dependencia; y la tercera parte de esta historia, que es el esfuerzo económico que hace la Generalitat valenciana.

En el año 1995, gobernando los socialistas, para estos capítulos se destinaban 24 millones de euros. Cuando yo empecé a gobernar en el 2003, ascendimos a 86 millones de euros. Y en estos momentos, ustedes aprobarán, esta cámara, si lo cree oportuno, 152 millones de euros. Hemos, prácticamente, multiplicado por dos el esfuerzo económico (*aplaudiments*) para la dependencia.

Los socialistas destinaban 24 millones de euros, los socialistas. Los populares destinamos 152 millones de euros.

Usted dice, usted dice... No sé. Que yo sepa, señor Camarasa, están los socialistas y los populares. Cuando dice sección femenina, ¿a quién se refiere? (*aplaudiments*) Porque me parecería una tremenda falta de respeto que dijese *socialistas y populares* y... ¿Cómo se llama el grupo parlamentario que tiene detrás de usted? Porque sólo hay tres grupos parlamentarios, señor Camarasa.

Bien, como les decía, el esfuerzo económico de estos años ha sido espectacular, espectacular, durante estos años. (*Veus*)

La senyora presidenta:

Señores diputados...

El senyor president del Consell:

Y señoría, y señoría, ha hablado usted de Juana Andrés.

Mire, yo era concejal de tráfico en el año 1991 cuando tuve la ocasión de conocer a Juana Andrés, que, como ella, mantenían un vivo debate ciudadano para mejorar las condiciones de las personas con dependencia y con discapacidad. Con ella, me recorrí toda la ciudad de Valencia y con ella planificamos, por ejemplo, la mejora de los pasos peatonales para la gente que va en sillas de rueda; mejoramos el sistema del autobús, rebajando la plataforma y llevándola hacia nuevos andenes, que construimos para que pudiesen acceder en condiciones; planificamos la accesibilidad en todos los edificios públicos de esta ciudad; y también pusimos en marcha proyectos que permitieron que el sistema de transporte público en metro o tranvía atendiese las necesidades de las personas con dependencia o discapacidad.

Esta persona representa hoy al defensor del discapacitado. Tiene experiencia, tiene bagaje y tiene, sobre todo, la tensión y el compromiso necesario para defender todo aquello que cree que durante estos años ha valido la pena luchar por ello. (*aplaudiments*)

Me parece, me parece fuera de todo tono que usted, desde esta tribuna, critique a quien lleva más de veinte años defendiendo al discapacitado y al dependiente cuando, además, ella no tiene posibilidad de rebatirle desde esta misma tribuna.

Muchas gracias. (*aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Senyor Morera.

El senyor Morera Català:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

President, vosté no contesta i no contesta el seu govern als discapacitats que esperen una resposta.

Però vosté ha fet una afirmació molt negativa i ha dit que es conforma amb 1.000 milions més per al finançament de la nostra comunitat, i això és una opció de mínims, quan la pròxima líder del Partit Popular, Esperanza Aguirre, està demanant per a la seua comunitat 9.000 milions.

I vosté es conforma amb 1.000 milions. Vosté no defén els interessos del poble valencià perquè va a una negociació de mínims.

Per cert, mos congratulem que a la senyora Esperanza Aguirre no li haja passat res.

Però li pregunte: va vosté...? Ningú ha faltat ací a l'honorabilitat de la persona Juana Andrés, ningú i ningú l'ha criticat. Simplement hem preguntat: va el seu govern a procurar que el defensor o defensora de la discapacitat siga triat democràticament per les entitats representatives dels discapacitats –Cocemfe o Cermi– o va a ser designada unilateralment pel seu govern?

Torne a repetir que no hem faltat... (*La senyora presidenta desconnecta el micròfon de la trona*)

La senyora presidenta:

Muchas gracias, señor Morera.
Honorable *conseller*.

El senyor conseller de Benestar Social:

Moltes gràcies.

Pense que tots els membres d'esta cambra hem sigut elegits democràticament i, per tant, crec que la senyora Juana Andrés, defensora del discapacitat, que ha sigut elegida pel govern que està ací representant a la majoria dels valencians, és una persona elegida democràticament. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Senyor Morera.

El senyor Morera Català:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

Mire, dintre dels col·lectius de discapacitats que reclamen poder triar i elegir ells, democràticament, el representant davant l'administració, –ho demanen; vostés no fan cas, no escolten i no responen– hi ha un col·lectiu especialment amb una problemàtica específica: és el col·lectiu dels familiars i els afectats per malalties mentals.

El 85% dels malalts mentals no tenen cap assistència pública; 85%. Estem parlant d'uns càlculs que, només en esquizofrènics, estem parlant de 50.000 persones. No tenen cap atenció pública.

Jo no sé els 400 milions d'euros, que ha dit el nostre president, si estaran en la discapacitat o estaran en la Fórmula 1, perquè ahí hi ha molt de boig en el món de la Fórmula 1, molta persona embogida en la Fórmula 1.

Però no arriba, no arriba als discapacitats. No arriba als discapacitats. I jo li pregunte: els familiars que s'han... (*La senyora presidenta desconnecta el micròfon de la trona*)

La senyora presidenta:

Muchas gracias, señor Morera.
L'honorable conseller.

El senyor conseller de Benestar Social:

Moltes gràcies.

Mire, les persones, tant amb discapacitat com les persones amb malaltia mental, són persones que necessiten, en un cas, una assistència sanitària i, en altres casos, reforçant eixa assistència sanitària, necessiten unes ajudes per part de la Conselleria de Benestar Social.

Mosatros, el nombre de centres que hem dedicat a l'atenció a estos malalts mentals ha sigut –i no li vaig a donar moltes dades, perquè el temps és molt curt– molt important, i el compromís d'este govern és que aprovarà junt amb les associacions de malalts mentals, en un termini de tres mesos, un pla, a quatre anys vista, en què enguany mateixa dedicarem tres recursos: un en Castelló, un en València i un en Alacant per a atendre específicament estes persones.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Muchas gracias, honorable conseller.

Continuamos con el pleno: «Presencia en consideración de la Proposición no de ley de tramitación especial d'urgència sobre la negociació, al si de la Comissió Mixta Estat-Comunitat Valenciana, del traspàs prioritari de competències en matèria d'ordenació i gestió del litoral, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida-Bloc-Verds-Izquierda Republicana: Compromís.» (*Pausa*)

Proposició no de llei, de tramitació especial d'urgència, sobre la realització urgent d'un estudi de les necessitats reals dels serveis d'urgència extrahospitalaris**La senyora presidenta:**

Me comunica el letrado que a la hora de transcribir, los servicios de la secretaria, el guión del pleno, se ha cometido un error por los mismos, y entonces pasamos con la del Partido Socialista: toma de consideración de la Proposición no de ley de tramitación especial de urgencia sobre la realización urgente de un estudio de las necesidades de los servicios de urgencia extrahospitalarios, presentada por el Grupo Parlamentario Socialista.

Para su presentación y defensa...

Señores diputados, les rogaría que dejaran libre el hemicycle y pudiéramos continuar el pleno. También son diputados, señora Moreno, ¿eh? (*Remors*) Señores diputados, por favor, vayan ocupando sus asientos. Por favor, ¿señora Moreno!

¿Ilustre diputado?

El senyor Subías Ruiz de Villa:

Muchas gracias, señora presidenta.

Ahora que el *conseller* de Sanidad ha salido de la cámara, hablemos de sanidad. Yo creo que es conveniente empezar a hablar de sanidad, ahora.

Leía hace unos días un artículo donde recordaba aquella conversación entre los tripulantes del *Apolo 13* y la base de Houston, y decían los tripulantes del *Apolo 13*: «¡Houston, Houston, tenemos un problema!» Y desde Houston, en un diálogo de sordos, le contestaban reiteradamente: «Aquí Houston, ¿puede repetir de nuevo?» En fin, este diálogo de sordos es parecido a lo que ocurre aquí, en la Comunidad Valenciana, con la sanidad.

Hace tiempo que estamos avisando de que hay un problema con la sanidad, que la sanidad tiene problemas importantes, que la sanidad está a presión..., y ustedes no solamente no lo reconocen, sino que cuando se va a hablar de sanidad, ¡se van! ¡Pero, bueno, qué le vamos a hacer!

Actúan tapándose los ojos, miran hacia otra parte, viven por encima de las posibilidades en política global del Consell, se dedican a despilfarrar..., y, desde luego, sin planificar a medio-largo plazo. Nos están llevando ustedes a la quiebra, también a la quiebra sanitaria, y su único recurso, al parecer, en lugar de afrontar los problemas y reconocerlos, es echar la culpa a otros.

No puedo, no puedo dejar de pasar, hoy, aquí tampoco, y lamento que no esté el *conseller* de Sanidad, lo lamento, porque en dos ocasiones, ya, el señor *conseller* nos ha dicho, nos ha instado a que no hagamos política con la sanidad. Nos ha instado ya en dos ocasiones: aquí en el pleno y en la Comisión de Sanidad.

Desde ese día, la verdad es que descanso peor, porque yo pensaba que estaba aquí como político y pensaba que estaba aquí para intentar debatir, para intentar trabajar, para intentar –en nuestro caso– controlar al gobierno y hacer una oposición crítica y constructiva, y cada uno desde su opción y con su criterio intentar mejorar las condiciones de vida de los ciudadanos. Parece que el criterio del Partido Popular y del señor *conseller* no es ese, y lo que pretende es que ven-gamos aquí, que escuchemos y que aplaudamos.

En fin, yo espero que reflexionen sobre esta concepción fronteriza desde el punto de vista político. Otra cosa bien distinta sería que ustedes plantearan, ante la situación de la